

Dosarul nr. 3ra-1309/19

Prima instanță: Judecătoria Buiucani, mun. Chișinu (jud. A. Danilova)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. A. Minciuna, V. Sîrbu, V. Mihaila)

ÎNCHEIERE

18 decembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Mariana Pitic
Iurie Bejenaru
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea cererii de recurs depusă de către Ministerul Justiției,

în cauza de contencios administrativ la cererea de chemare în judecată depusă de către Emil Nichitoi împotriva Ministerului Justiției cu privire la contestarea actului administrativ și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 10 iulie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de către Ministerul Justiției și a fost menținută hotărârea din 16 aprilie 2014 a Judecătoriei Buiucani, municipiul Chișinău,

constată:

La data de 05 martie 2014 Emil Nichitoi a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției cu privire la contestarea actului administrativ și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, la data de 21 februarie 2014 Ministerul Justiției a emis ordinul nr. 90, prin care i-a fost aplicată sancțiune disciplinară – retragerea licenței nr. LE 062, cu încetarea activității sale în funcția de executor judecătoresc, teritoriul de activitate în mun. Chișinău și radierea din Registrul executorilor judecătorești.

A menționat că, drept temei pentru emiterea ordinului enunțat a servit decizia Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești din 08 noiembrie 2013, prin care a fost admisă solicitarea administratorului SC „Imexagro” SRL, Oleg Scutari privind tragerea sa la răspundere disciplinară, a fost constatată comiterea de către el a abaterilor disciplinare indicate la art. 21 alin. (2) lit. b¹), c), d) și f) din Legea nr. 113 din 17 iunie 2010 privind executorii judecătorești și a fost propus ministrului justiției retragerea licenței sale.

A considerat că, decizia Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești din 08 noiembrie 2013 și ordinul Ministerului Justiției nr. 90 din 21 februarie 2014

sunt neîntemeiate și ilegale.

A susținut că, pârâtul a dispus retragerea licenței, fără a ține cont de prevederile art. 21 și 24 din Legea privind executorii judecătorești.

A afirmat că, conform art. 23 alin. (2) și (4) din Legea privind executorii judecătorești, în cel mult 5 zile lucrătoare de la intrarea solicitării, va fi numită data examinării ei, care va fi comunicată solicitantului, executorului judecătoresc și membrilor colegiului. Copia de pe solicitare și materialele care o însoțesc vor fi remise executorului judecătoresc și membrilor colegiului cu cel puțin 15 zile calendaristice înainte de data examinării cazului. În timpul examinării abaterii disciplinare, prezența executorului judecătoresc tras la răspundere disciplinară este obligatorie. Dacă acesta lipsește în mod nejustificat, Colegiul disciplinar poate să decidă examinarea abaterii disciplinare în lipsa lui.

A invocat că, din decizia Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești din 08 noiembrie 2013 rezultă că, el împreună cu avocatul său au participat la toate ședințele Colegiului disciplinar pe marginea acestei cauze, cu excepția ultimei ședințe, care din motive necunoscute, nu i-a fost adusă la cunoștință în modul prevăzut de lege.

A relevat că, la data de 08 noiembrie 2013, Colegiul disciplinar al executorilor judecătorești a dispus, fără careva motive întemeiate, examinarea abaterii disciplinare în lipsa sa și a avocatului său, care de altfel nici nu a fost citat legal la ședință, din partea acestuia fiind depusă cerere de amânare a ședinței din motivul antrenării într-o ședință de judecată, iar ședința pentru data de 08 noiembrie 2013 a fost numită de către Colegiul disciplinar fără coordonarea acesteia cu părțile.

A notat că, conform art. 24 alin. (5) din Legea enunțată, sancțiunea disciplinară poate fi aplicată cel târziu la 6 luni de la data constatării abaterii disciplinare și cel târziu la un an de la data comiterii ei. În termenele indicate nu se include durata procedurii penale și nici perioada aflării în concediu de odihnă anual sau în concediu medical.

A specificat că, în opinia Colegiului disciplinar, el a comis abatere disciplinară prin întocmirea ilegală a procesului-verbal din 31 octombrie 2012 și prin realizarea bunului prin intermediul magazinului de consignație.

A mai specificat că, în opinia Colegiului disciplinar, abaterea disciplinară a fost săvârșită la data de 31 octombrie 2012, iar procedura disciplinară a fost intentată la data de 12 martie 2013, însă decizia Colegiului disciplinar, care a stat la baza emiterii ordinului Ministerului Justiției nr. 90 din 21 februarie 2014, a fost emisă la data de 08 noiembrie 2013, adică peste 13 luni de la data comiterii abaterii disciplinare și peste 8 luni de la data intentării procedurii disciplinare.

A declarat că, sancțiunea disciplinară i-a fost aplicată la data de 28 februarie 2014, adică cu depășirea termenului de un de la data comiterii ei.

A menționat că, Colegiul disciplinar al executorilor judecătorești a încălcat grav prevederile pct. 29 lit. h) și 51 din Regulamentul de activitate a Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești, aprobat prin ordinul Ministerului Justiției nr. 75 din 09 martie 2011.

A susținut că, la data de 08 noiembrie 2013 a fost emisă decizia Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești și doar în luna ianuarie 2014 decizia a fost recepționată de către el prin intermediul oficiului poștal.

A afirmat că, conform art. 23 alin. (8) din Legea privind executorii judecătorești, sub sancțiunea nulității, decizia se pronunță în mod public și trebuie să fie motivată.

A notat că, în decizia Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești din 08 noiembrie 2013 a fost indicat că, el ar fi încălcat prevederile art. 21 alin. (2) lit.c) și d) din Legea enunțată, însă decizia în această parte nu este motivată.

A relatat că, ceea ce ține de invocarea de către Colegiul disciplinar al executorilor judecătorești privitor la încălcarea art. 21 alin. (2) lit. b¹) din Legea enunțată, în Hotărârea nr. 19 din 18 decembrie 2012 pentru controlul constituționalității unor prevederi ale art. 18 din Legea nr. 113 din 17 iunie 2010 privind executorii judecătorești, Curtea Constituțională a considerat că, în forma în care este expus, art. 21 alin. (2) lit. b¹) din Lege nu corespunde criteriilor de accesibilitate, claritate, precizie și previzibilitate pe care un text de lege trebuie să le întrunească. Mai mult, existența unor soluții legislative care exclud alte dispoziții cuprinse în același act legislativ conduc la încălcarea principiului securității raporturilor juridice, ca urmare a lipsei de claritate și previzibilitate a normei.

A mai relatat că, Curtea Constituțională a observat că, legea nu cuprinde criteriile, în funcție de care Colegiul disciplinar apreciază încălcarea gravă a legislației. Or, din art. 21 alin. (2) lit. b¹) din Legea menționată rezultă că, prin încălcarea legislației urmează a se înțelege orice acțiune contrară legii întreprinsă de executorul judecătoresc sau orice omisiune a acestuia de a aplica legea atunci când aceasta o cere.

A invocat că, Curtea Constituțională a considerat oportună determinarea de către legiuitor în mod expres și cu exactitate a situațiilor care pot fi calificate ca „încălcare gravă a legislației” și care urmează a fi deduse pentru examinare Colegiului disciplinar și a solicitat Parlamentului RM să examineze prezenta adresă și să-i fie comunicate rezultatele examinării acesteia în termen de 3 luni, însă până la data depunerii prezentei cereri, adresarea în cauză nu a fost soluționată de către Parlamentul RM.

A considerat că, la aplicarea sancțiunii disciplinare, Colegiul disciplinar al executorilor judecătorești nu a ținut cont de prevederile legale și de principiul proporționalității. Or, conform art. 24 alin. (1) din Legea enunțată, sancțiunile disciplinare se aplică în raport cu gravitatea faptei.

A declarat că, ordinul Ministerului Justiției nr. 90 din 21 februarie 2014 a fost emis cu încălcarea procedurii de examinare a sesizării depuse de către SC „Imexagro” SRL și nu conține expunerea motivelor de fapt și modalitatea de contestarea a acestuia, fiind indicate doar temeiurile de drept, care au stat la baza emiterii acestuia.

A notat că, prin acțiunile pârâtului i-a fost cauzat prejudiciu moral în sumă de 5000 de lei.

A solicitat anularea ordinului Ministerului Justiției nr. 90 din 21 februarie 2014 cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare și încetarea activității executorului judecătoresc și încasarea din contul Ministerului Justiției a sumei de 5000 de lei, cu titlu de prejudiciu moral și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 16 aprilie 2014 a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău a fost admisă parțial acțiunea depusă de către Emil Nichitoi, a fost anulat ordinul Ministerului Justiției nr. 90 din 21 februarie 2014 cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare și încetarea activității executorului judecătoresc, emis în baza deciziei Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești din 08 noiembrie 2013 și a fost încasată din contul Ministerului Justiției în beneficiul lui Emil Nichitoi suma de 3000 de lei, cu titlu de prejudiciu moral. În rest acțiunea a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia din 22 iulie 2014 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de către Ministerul Justiției și a fost menținută hotărârea primei instanțe.

Prin decizia din 11 decembrie 2014 a Curții Supreme de Justiție a fost admis recursul declarat de către Ministerul Sănătății, a fost casată decizia instanței de apel și a fost remisă cauza în instanța de apel, în alt complet de judecători.

Prin decizia din 25 martie 2015 a Curții de Apel Chișinău a fost admis apelul declarat de către Ministerul Justiției, a fost casată hotărârea primei instanțe și a fost emisă o nouă hotărâre, prin care acțiunea depusă de către Emil Nichitoi a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin încheierea din 21 octombrie 2015 a Curții Supreme de Justiție a fost considerat inadmisibil recursul declarat de către Emil Nichitoi.

Prin încheierea din 27 februarie 2019 a Curții Supreme de Justiție a fost respinsă ca fiind inadmisibilă cererea de revizuire depusă de către Emil Nichitoi.

Prin încheierea din 03 iunie 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost admisă cererea de revizuire depusă de către Emil Nichitoi, a fost casată decizia instanței de apel și a fost transmisă cauza în Secția civilă din cadrul Direcției evidență și documentare procesuală în vederea înregistrării și redistribuirii dosarului, în ordine de apel, pentru examinarea apelului declarat de către Ministerul Justiției.

Prin decizia din 10 iulie 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de către Ministerul Justiției și a fost menținută hotărârea primei instanțe.

Instanța de apel a relevat că, din sensul deciziei Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești din 08 noiembrie 2013, deși, s-a constatat comiterea de către executorul judecătoresc a abaterilor disciplinare, a fost înaintată doar propunerea de aplicare a sancțiunii disciplinare sub forma retragerii licenței.

În același timp, fiind analizată decizia Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești din 08 noiembrie 2013, instanța de apel a constatat că, Colegiul disciplinar al executorilor judecătorești în decizia din 08 noiembrie 2013 nu a sancționat executorul judecătoresc Emil Nichitoi, ci a propus Ministerului Justiției aplicarea sancțiunii. Deși, în corespundere cu prevederile art. 24 alin. (4) din Legea privind executorii judecătorești, sancțiunea disciplinară se aplică prin decizie a Colegiului disciplinar.

Apreciind legalitatea și temeinicia ordinului Ministerului Justiției nr. 90 din 21 februarie 2014, instanța de apel a reținut ca justă și întemeiată concluzia primei instanțe precum că, în textul ordinului nr. 90 nu sunt indicate temeiurile de fapt și de drept pentru aplicarea sancțiunii, nu este indicat termenul și modalitatea de contestare a acestuia, precum și nu este indicat pentru care anume abateri se aplică sancțiunea disciplinară și când au fost comise aceste acțiuni/inacțiuni (f. d. 39, vol.I).

Astfel, instanța de apel a concluzionat că, prima instanță just și întemeiat a conchis că, la emiterea ordinului nr. 90 din 21 februarie 2014 au fost încălcate cerințele și standardele instituite în punctele IV și V ale Rezoluției (77) 31 „Cu privire la protecția individului față de actele autorităților administrative”.

Instanța de apel a reținut că, ordinul Ministerului Justiției nr. 90 cu privire la fost emis la data de 21 februarie 2014, cu încălcarea termenului legal prevăzut de art. 24 alin. (5) din Legea privind executorii judecătorești (în vigoare la data aplicării sancțiunii disciplinare).

Totodată, instanța de apel a reținut că, invocata abatere disciplinară nu a fost confirmată, or, Curtea de Apel Chișinău, prin decizia irevocabilă din 25 octombrie 2018, nu a constatat existența temeiurilor pentru anularea procesului-verbal de sechestru din 31 octombrie 2012 și a încheierii executorului judecătoresc nr. 062-164r/13 din 15 ianuarie 2013 de redistribuire a sumelor.

Având în vedere cele expuse, instanța de apel a concluzionat că, prima instanță just și întemeiat a admis cerințele intimatului-reclamant, actul administrativ contestat fiind în contradicție cu legea.

La data de 12 septembrie 2019 Ministerul Justiției a depus recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și pronunțarea unei noi hotărâri cu privire la respingerea acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că, decizia instanței de apel este neîntemeiată, deoarece instanța de apel a interpretat eronat normele de drept material, care reglementează aplicarea sancțiunii disciplinare și aprecierea prejudiciului moral.

A menționat că, cererea sa de apel a fost examinată de către completul de judecată, care a examinat cererea de revizuire – Anatolie Minciună, Victoria Sîrbu și Viorica Mihailă, iar prin scrisoarea nr. 09/5959 din 19 iunie 2019 Ministerul Justiției a solicitat recuzarea completului de judecată respectiv, însă demersul a fost respins.

A considerat că, în speță sunt aplicabile prevederile art. 6¹ alin. (1) din Legea nr. 514-XIII din 06 iulie 1995 privind organizarea judecătorească.

A susținut că, concluzia instanței de apel precum că, în textul ordinului Ministerului Justiției nr. 90 din 21 februarie 2014 nu sunt indicate nici normele legale, nici circumstanțele de fapt, care au servit drept temei pentru emiterea ordinului și aplicarea sancțiunii disciplinare, nu corespunde realității, deoarece în ordinul enunțat este indicat în mod clar temeiurile legale în baza cărora s-a dispus aplicarea sancțiunii disciplinare – retragerea licenței și, anume, în temeiul art. 19

alin. (1) și 24 alin. (1) lit. e) și (4) din Legea nr. 113 din 17 iunie 2010 privind executorii judecătorești, deciziei Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești din 08 noiembrie 2013 și pct. 7 subpct. 1) lit. u) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, aprobat prin Hotărârea Guvernului RM nr. 736 din 03 octombrie 2012.

A afirmat că, în ordin se face trimitere la decizia Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești din 08 noiembrie 2013, în care sunt descrise circumstanțele de fapt ale cauzei, respectiv, nu este necesară o expunere repetată a acestora în conținutul ordinului.

A relevat că, este eronată concluzia instanței de apel precum că, Ministerul Justiției a depășit termenul stabilit de lege de un an de zile din data de 31 octombrie 2012 - data comiterii abaterii disciplinare pentru aplicarea sancțiunii.

A invocat că, conform art. 24 alin. (5) din Legea privind executorii judecătorești, în cazul în care dintr-o hotărâre definitivă a unei instanțe judecătorești naționale sau internaționale rezultă săvârșirea unei abaterii disciplinare, sancțiunea disciplinară se aplică în termen de un an de la data devenirii definitive a hotărârii instanței judecătorești naționale sau internaționale.

A notat că, Colegiul disciplinar al executorilor judecătorești, la examinarea plângerii depuse la data de 12 martie 2013 de către creditorul prejudiciat, a ținut cont de decizia irevocabilă din 26 septembrie 2013 a Curții de Apel Chișinău, din care rezulta încă o dată ilegalitatea actelor executorului judecătoresc. În acest sens, ținând cont de principiul prezumției nevinovăției, Colegiul disciplinar nu a putut pronunța o decizie până la soluționarea litigiului în instanțele de judecată. Astfel, sancțiunea disciplinară a fost aplicată în termen de 3 luni de la data constatării abaterii disciplinare.

A specificat că, prin decizia din 08 noiembrie 2013 Colegiul disciplinar al executorilor judecătorești nu a făcut altceva decât a reținut constatările din hotărârea judecătorească irevocabilă.

A considerat că, este inadmisibil și contravine principiului legalității de a încasa din contul Ministerului Justiției prejudiciu pentru faptul că, a executat decizia din 26 septembrie 2013 a Curții de Apel Chișinău.

A declarat că, intimatul nu a prezentat nicio probă pertinentă, concludentă și admisibilă, care ar confirma faptul pricinuirii prejudiciului moral.

A menționat că, prejudiciul moral urmează a fi privit ca o compensare și nicidecum ca obținerea unor foloase necuvenite.

Examinând admisibilitatea cererii de recurs, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează următoarele.

În conformitate cu art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului alineat se vor aplica

corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

Din sensul normei de drept enunțate urmează că, legiuitorul a optat pentru principiul aplicării imediate a noilor reglementări procedurale.

Prin urmare, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție va aprecia condițiile de admisibilitate a recursului în conformitate cu prevederile art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, adică conform reglementărilor anterioare intrării în vigoare a Codului administrativ.

În conformitate cu art. 245 alin. (1) din Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntârziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar.

Decizia instanței de apel a fost emisă la data de 10 iulie 2019 și a fost recepționată de către recurent la data de 30 august 2019 (f. d. 207, vol. III), respectiv, recursul depus de către Ministerul Justiției la data de 12 septembrie 2019 este în termen.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei de contencios administrativ, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul depus de către Ministerul Justiției nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Totodată, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posedă puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Rebai și alții contra Franței, 25 februarie 1995), pe când în recursul depus de către Ministerul Justiției, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara recursul depus de către Ministerul Justiției ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 193, 195, 230 și 258 alin. (3) din Codul administrativ și art. 270 din Codul de procedură civilă, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul depus de către Ministerul Justiției se declară inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Mariana Pitic

judecătorii

Iurie Bejenaru

Nicolae Craiu